

INGEZONDEN STUKKEN

De hoofdonderwijzer aan de Bijzondere "School te Smilde, de heer *J.C. Luitingh*, schreef een Boekje, getiteld: *leeringen wekken - voorbeelden trekken*, verhalen voor *jong en oud*, en uitgegeven ten voordeele van de Christelijke school te Smilde, prijs 15 ct., de 25 exemplaren f 3,25, de 50 ex. f 6,00 en de 100 ex. f 10,00.

Het eerste verhaal: *een vrucht van het Christelijk onderwijs*, schetst aan de kinderen een vader voor wien, als hij te huis kwam, zijn zoon den Bijbel verborg, omdat zijn vader, dat boek ziende, dadelijk begon - te vloeken.

Het tweede deel draagt tot opschrift: *eene vrucht des geloofs* en daarin wordt gezegd: "hoe menig maal wordt het onderwijs op de Staatsschool *dienstbaar* gemaakt om het jeugdig gemoed aan het twijfelen te brengen aan de waarheid van Gods woord en het goede zaad, door ouders en leeraars gezaaid, verstikt door eene opleiding tot *deugden*, die niet tot fundament hebben het geloof in den Christus Gods, maar vruchten zijn van een Christendom boven geloofsverdeeldheid, dat met regt den naam mag dragen van *Thorbeckiaansch heidendom*."

Tot bewijs van die stellingen deelt de heer *Luitingh* eene geschiedenis mede, hem door een Zondagschoolonderwijzer verhaald, de geschiedenis van een 14-jarigen knaap, die bedoelden onderwijzer, als deze de Bijbelsche geschiedenis behandelde, gedurig in de reden viel, met de woorden: "maar Mijn Heer! dat geloof ik niet, dat is niet *zoo geschied*", onder anderen, toen gesproken werd over *Jozua*, die met zijn Israëlieten droogvoets door de Jordaan trok. "Dat heeft u mis, zeide de knaap, want er was toen juist een berg ingestort en daardoor werden de wateren der Jordaan opgehouden en gingen *Jozua* en de Israëlieten over dien ingestorten berg in Kanaän."

De onderwijzer, na hem eerst het logenachtige van die bewering aangetoond te hebben, zeide hem daarna, dat Gods woord het anders verhaalt en dát de waarheid is, en vroeg hem vervolgens wie hem dat had verhaald?

"Mijn meester heeft het mij zoo verteld!" kreeg hij ten antwoord.

De onderwijzer ging daarop naar de ouders van den jongen en waarschuwde hen voor 't gevaar, waaraan zij hun kind blootstelden, indien zij voortgingen hun zoon bij zulk een onderwijzer ter school te zenden.

"De Staatsschool - zeide hij tegen hen - verstikt het goede zaad door ons uitgestrooid, door de doornen en distels van het ongelooft."

De vader verzekerde, dat hij nooit in zijn zoon moderne begrippen had opgemerkt en dat deze daarmede ook niet voor den dag durfde te komen, daar hij dan veel kans had op eene *geduchte* bestraffing.

De jongen bezocht daarop eene Christelijke school en verborg er zijne ongeloovige begrippen, maar toen hij hulponderwijzers was geworden, kwam de *aap* uit den mouw en verklaarde hij onbewimpeld, niet langer bij het Christelijk onderwijs te willen blijven, omdat hij de kinderen niet wilde leeren wat hij zelf niet geloofde.

De vader verbood hem dientengevolge zijn huis, maar niets baatte. "Vader - zeide hij - ik geloof niets van den Bijbel, dat oudwijfsche boek vol fabelen.

De zoon werd hulponderwijzer op eene Staatsschool, kwam slechts enkele keeren te huis en onderanderen op zijns vaders verjaardag, des avonds zeer laat, en wenschte zijn vader geluk, maar zoo koel, dat deze hem vroeg: "meent gij, hetgeen gij daar zegt!"

"Toen - zoo verhaalde de vader - kwamen de poppen aan 't dansen, 't eene woord haalde het andere uit en na een hevigen twist vloog mijn zoon de deur uit.

"Ik was bedroefd en 't speet me dat ik mij zoo kwaad had gemaakt. Ik verootmoedigde mij voor den Heer en nam mij vóór mijn zoon weer op te zoeken en hem met tranen te bidden zijn goddeloozen weg te verlaten, maar ziet, biddende en smeekende in de binnenkamer, wordt er aan de deur geklopt en een oogenblik later lag de zoon aan mijne voeten, roepende: "vergeef mij, ik heb gezondigd tegen den Hemel en tegen u!"

De zoon bekende dat hij, 's vaders huis hebbende verlaten, zich naar zijne kamer spoedde en onderwijl denkende: "als er toch geen leven nà dit leven is, laat ik mij dan maar om 't leven brengen, want waartoe is mij het leven?" naar eene kast was gevlogen en een scheermes had genomen om zich daarmede den hals af te snijden.

Eene stem in zijn binnenste opgekomen, riep hem toe: "wat gaat gij doen?" en hij liet zijn arm zakken, viel op de knieën en bad den Heer om genade.

"Ik verblijdde mij - zoo eindigde de Zondagschoolonderwijzer met den verheugden vader - doch slaakte tevens een zucht om de vele jeugdige zielen, die nog door blindheid helaas! ook van godvreezende ouders, worden blootgesteld aan het gif van de *moderne* secteschool. " (vervolg op blad 1871s1)